63rd Kerala School Kalolsavam - Jan 04 To 08, 2025 - Thiruvananthapuram

63-ാമത് കേരള സ്കൂൾ കലോത്സവം 2025 ജനുവരി 4 മുതൽ 8 വരെ തിരുവനന്തപുരം

Item Code: 950 Participant Code: 321

വിഷയം : വേഗത്തിൽ നീങ്ങുന്ന ഘടികാരസൂചികൾ

ഉണങ്ങാത്ത മുറിപ്പാടുകൾ

പൂക്കളെ പ്രണയിക്കുന്നവർ പോലും അവർക്കവളോടുള്ള സ്നേഹമറിയിക്കുന്നത് അവളെ വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. വേദനിപ്പിക്കാതെ, നോവിക്കാതെ അവർക്കവളെ സ്നേഹിച്ചൂടെ, പ്രണയിച്ചൂടെ, ആരാധിച്ചൂടെ. ശരിയാണ്, പ്രണയത്തിൽ അൽപസ്വൽപം നോവും വേദനയും ഒക്കെ കലർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തിലും മുറിവല്ലല്ലോ പ്രണയം, മുറിക്കൂട്ടി അല്ലേ?

റോഡ് രണ്ടായി പിരിയുന്നിടത്ത് എന്നും അക്ഷമയോടെ കാത്തുനിൽക്കാറുള്ള ഞാൻ ഇന്നൽപം ക്ഷമ കാണിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. രാത്രിയുടെ ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ നടക്കുന്നതെല്ലാം ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്തും എന്ന് വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് നിലാവ് കൂടുതൽ ശോഭയോടെ പരന്നൊഴുകി. സ്ത്രീയുടെ ശരീരം മാത്രം ആവശ്യമുള്ള എന്തെങ്കിലും ഒരു പുരുഷൻ തന്നെ തേടിവരും

എന്ന ആത്മവിശ്വാസത്താൽ ഞാൻ തലയുയർത്തി നിന്നു. തലയെടുപ്പോടെ നിന്ന എന്റെ തലയ്ക്കുമുകളിലെ മരച്ചില്ലയിൽ രണ്ട് പ്രാവുകൾ പരസ്പരം ചുണ്ടുകൾ ഉരസുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നിലാവെളിച്ചത്തിൽ എനിക്കവർ നീലിച്ചതായി തോന്നി. ഇതുപോലൊരു രാത്രിയിലാണ് ഞാൻ നിലാവൊഴുകിയ വഴികളിലൂടെ ഇരുട്ടിലേക്ക് ഓടിക്കയറിയത്. അമ്മ എന്നെ വട്ടം പിടിച്ചതും, കൺകോണിലൂടെ ഒഴുകിവന്ന രണ്ട് നീർച്ചാലുകളെ ഒളിപ്പിച്ചുവച്ചുകൊണ്ട് "അവള് പോകുവാണേ പോട്ടേ, എനിക്കിങ്ങനെ ഒരു മോളില്ല്യ" എന്ന് അച്ഛൻ ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിച്ചതും അതേ രാത്രിയിൽ തന്നെ. എന്നിട്ടും നിലാവെളിച്ചത്തിൽ ഞാൻ അയാൾക്കുപിന്നാലെ അന്ധയായി ഓടി. ചിലപ്പോൾ ഒക്കെ നാം അങ്ങനെയാണ് അന്ധരായി മനപ്പൂർവ്വം അഭിനയിക്കും, പരാജയപ്പെടുമെന്നോർക്കാതെ!

നനഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മുറ്റത്ത് ഓടിക്കളിച്ച്, വീണ് കൈമുട്ടിലും കാൽമുട്ടിലും മുറിവുകളുമായി ഞാൻ ചിണുങ്ങിക്കൊണ്ടു വരുമ്പോഴേക്കും ദ്രുതമായി അച്ഛൻ തൊടിയിൽ പോയി മരുന്നിലയുമായി കോലായിൽ

എന്നെ കാത്തുനിൽപ്പുണ്ടാകും. ഇടത്തെകൈവെള്ളയിൽ മരുന്നില വച്ച് വലതുകൈയ്യിലെ തള്ളവിരൽ കൊണ്ട് അതിനെ ഞെരിക്കാനും അച്ഛൻ ആ വയലറ്റ് നിറമുള്ള ചാറ് എന്റെ മുറിവുകളിൽ വച്ചുതരും. അപ്പോഴേക്കും അമ്മ അച്ചമ്മയുടെ മുണ്ടും നേര്യതിൽ നിന്നും ഒരു കഷ്ണം വെള്ളത്തുണി കീറിയെടുത്ത് എന്റെ മുറിവുകളിൽ വച്ച് കെട്ടിയിട്ടുണ്ടാകും. പിന്നീടൊരിക്കൽ പോലും അതിൽ നിന്ന് വേദനയുണ്ടാവില്ല. ഒടുവിൽ പ്രണയം കൊണ്ട് മുറിവേറ്റ് ചോരയൊലിക്കുന്ന ഹൃദയവുമായി ക്ഷീണിച്ചുവന്ന എനിക്ക് മുന്നിൽ ഇരുട്ടിൽ തൂങ്ങിയാടുന്ന നാലുകാലുകൾ വെളിപ്പെടുത്തിതന്നതും ഈ നിലാവെളിച്ചം ~~[illegible]~~. നിലാവ് കൂടുതൽ വാശിയോടെ പരന്നൊഴുകി. സമയം ഏറെ കടന്നുപോയിട്ടും വഴിയരികിൽ ആരെയും കാണാതെ വന്നപ്പോൾ എന്റെ ക്ഷമ കാണിക്കാമെന്നുള്ള തീരുമാനം മങ്ങിതുടങ്ങി. സമയത്തിന്റെ വേഗത എന്നെ വിവശയാക്കി. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ തന്റെ ഒപ്പം ആരും ഉണ്ടാകരുതെന്ന വാശിയോടെ നിലാവി-

നൊപ്പം ഓടിപ്പായുന്ന സമയത്തോട് എനിക്ക് അരിശം തോന്നി. ആരെയും കാത്തുനിൽക്കാതെ വേഗത്തിൽ ഓടിമറയുന്ന കാലത്തിന് എല്ലാം ഉണക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ട് എന്ന് പണ്ട് ആരോ പറഞ്ഞതോർത്ത് ഞാൻ വെറുതെ ചിരിച്ചു. എന്നെപ്പോലെ അനേകമാളുകളുടെ രഹസ്യങ്ങളും ഉള്ളിലൊതുക്കി നിലാവ് സമയത്തിനൊപ്പം ഓടിമടുത്ത് എന്നെ സഹതാപത്തോടെ നോക്കി. കാലത്തിനെല്ലാം ഉണക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഉറച്ച് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഞാൻ സ്വയം ചോദിച്ചു, 'ജീവിതത്തിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ എന്തു പഠിച്ചു". അച്ഛനും അമ്മയും ഉള്ള കാലത്ത് ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്ത് അവരുടെ ഒപ്പം ജീവിക്കാൻ പറ്റുക, ഇത്രമാത്രം. അവരില്ലാതെയും സുഖമായി ജീവിക്കാം എന്നും ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സത്യവും വിശ്വാസവും കൂട്ടുപിണഞ്ഞൊരു ചങ്ങലയിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുകയാണല്ലോ മനുഷ്യർ. സത്യം വിശ്വസിക്കേണ്ട നമ്മൾ നമ്മുടെ വിശ്വാസങ്ങളെല്ലാം സത്യമായിരിക്കണം എന്ന് വാശിപിടിക്കുന്നു! നേരം പുലരാനടുത്തെങ്കിലും ക്ഷമ കാണിക്കാം

എന്ന എന്റെ തീരുമാനത്തിൽ മാറ്റമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. അത് രണ്ട് ദിവസം പട്ടിണി കിടക്കേണ്ടി വരും എന്ന പേടി ഉള്ളിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടൊന്നും അല്ല. വേഗത്തിൽ നീങ്ങുന്ന സമയസൂചികളെക്കാൾ ശബ്ദമുണ്ടായിരുന്നു മുറിവേറ്റ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും വീഴുന്ന ചോരത്തുള്ളികൾക്ക്.